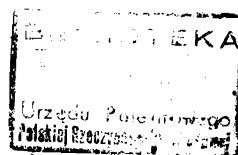

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY B42f 1/02

Nr 2890.

Kl. 11 e 10.

Georg Steinmetz
(Charlottenburg, Niemcy).

Spinacz do papieru.

Zgłoszono 20 kwietnia 1922 r.

Udzielono 15 września 1925 r.

Przedmiotem wynalazku jest przyrząd do spinania luźnych kartek papieru.

Przy spinaniu kartki papieru zostają odpowiednio zagięte, a do zagiętych ich brzegów przylega jedna z części spinacza; druga część spinacza obejmuje przytem grzbiet złożonych razem kartek. Grubość paczki połączonych ze sobą kartek może być przytem zupełnie dowolna i może być dowolnie zmieniana albo ręcznie, albo działaniem sprężyny. W razie potrzeby zawieszenia przyrządu, np. na gwoździu, spinacze łączą tem mocniej oddzielne kartki, im większy jest ciężar całej paczki.

Rysunek przedstawia szereg przykładów wykonania wynalazku, a mianowicie: fig. 1 przedstawia przyrząd w postaci spirali, fig. 2 — spinacz, działający własną sprężystością swych zwojów, fig. zaś 3 i 4 — spinacz,

którego oddzielne części można dowolnie nastawiać i przesuwac. Na fig. 3 spinacz przedstawiony jest w stanie zsuniętym, na fig. zaś 4 — w stanie rozsuniełym. Fig. 5 przedstawia spinacz do zawieszania. Fig. 1 przedstawia spinacz, którego wszystkie zwoje znajdują się w jednej płaszczyźnie. Zwój wewnętrzny stanowi pętlę 1, która powinna być ustawiona na krawędzi papieru. Celem połączenia ze sobą kilku zagiętych kartek, zakłada się na to zagięcie zewnętrzny koniec spirali. Następnie obraca się spinacz, dopóki jeden lub kilka zwojów spirali nie zostaną nasunięte na zagięcie, zwój zaś lub zwoje wewnętrzne 1 nie zetkną się z brzegiem zagięcia. Dla zdjęcia spinacza wystarczy obracać spiralę w kierunku przeciwnym albo przesuwac ją wzdłuż zagięcia, aż spinacz odłączy się od niego.

Przedstawiony na fig. 2 spinacz jest w taki sposób wygięty, że powstają dwa odwrócone od siebie zwoje 2 i 3 w kształcie litery C, zwrócone zaś do siebie zwoje 4 i 5 połączone są ze sobą drutem, który łącznie z nimi tworzy trzecią część w kształcie litery C.

Spinacz może też być wykonany inaczej. Na przykład, można obejść się zupełnie bez końcowych zwojów 8, poprzestając na zwojach wewnętrznych 7.

W spinaczu, przedstawionym na fig. 3 i 4, wewnętrzna część 9 zachodzi pod zagięcie spinanych ze sobą kartek. Część 10 obejmuje przytem grzbiet całej paczki kartek. Pomiedzy częściami 9 i 10 spinacza znajduje się warstwa papieru, złożona z zagiętych kartek. Części 9 i 10 można dowolnie przesuwac i ustawiać zapomocą naśrubka skrzydełkowego 11.

Części 9 i 10, po wsunięciu części 9 pod zagięcie i po założeniu części 10 na grzbiet warstwy kartek, należy zesunąć, aby możliwie mocno zacisnąć umieszczone pomiędzy niemi warstwy papieru. Przez zakręcenie naśrubka 11 łączy się wówczas kartki dostatecznie silnie.

Przy wskazanym na fig. 5 spinaczu, część 12 lub występ 13 obejmuje wokoło grzbiet zagięcia 14 warstwy kartek 15. Pod zagięcie wchodzi część 16 spinacza. Rożki 17 służą do zawieszania spinacza na odpowiednich hakach.

Zagadnienie dobrego i wygodnego spinania kartek papieru można rozwiązać rozmaicie, co nie zmieni wcale istoty pomysłu. Można by, na przykład, zbliżać i odsuwać części wewnętrzne i zewnętrzne spinacza zapomocą urządzenia, opartego na zasadzie równi pochyłej.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Spinacz do papieru, znamienny tem, że jedna lub kilka jego części są częściami wewnętrznymi, przylegającymi od wewnątrz do zagięcia spinanych kartek, podczas gdy inne części spinacza obejmują z zewnątrz grzbiet warstwy odgiętych kartek, przyczem odległość wzajemna tych części może być dostosowana do zmiennej grubości warstwy kartek.

2. Spinacz według zastrz. 1, znamienny tem, że odległość pomiędzy jego częściami można regulować przez skręcanie, np. stosując jako spinacz spiralę złożoną z szeregu coraz mniejszych zwojów i zakończoną zamkniętą pętlą lub krążkiem.

3. Spinacz według zastrz. 1, znamienny tem, że dzięki sprężystości jego części wewnętrznych lub grzbietowych, albo też wszystkich jego części, przyleganie jego do papieru nie zależy od grubości warstwy kartek.

4. Spinacz według zastrz. 1, znamienny tem, że odległość części wewnętrznych i grzbietowych można dowolnie regulować, unieruchamiając spinacz przy dowolnem położeniu jego części zapomocą dowolnego mechanizmu nastawczego.

5. Odmiana spinacza według zastrz. 1—4, przystosowana do zawieszania, znamienna tem, że wolne końce (16) wieszaków (17) odgięte są wtył, co pozwala zakładać je w zagięcie przy zawieszonym spinaczu.

Georg Steinmetz.
Zastępca: M. Skrzypkowski,
rzecznik patentowy.

Fig. 2.

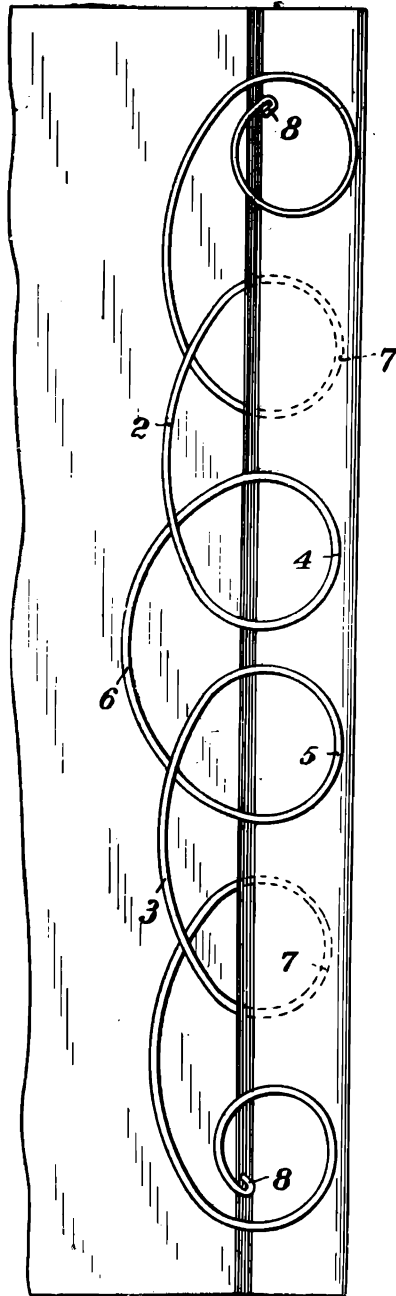

Fig. 1.

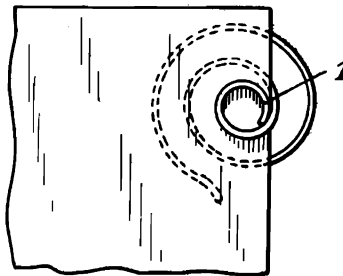

Fig. 3.

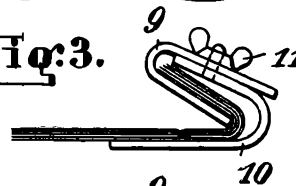

Fig. 4.

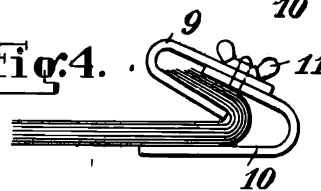

Fig. 5.

